

Zgodnja DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi pol, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četrt leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gl; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXIX.

V Ljubljani 19. velikega travna 1876.

List 20.

Rimske katakombe in zakramenti sv. katoliške cerkve.

(Konec.)

8. Poglejmo še nekaj podob in napisov, ki nam poterjujejo nauk o zakramentu sv. zakona. Večkrat se na grobih nahaja, pa dva golobčka pijeta iz ene kupice. To navadno pomenja, da v tem grobu počivata zakonska. Da je sv. zakon že prvim kristjanom veljal kot od Kristusa v zakrament povzdignjen, nam kaže podoba narisana na dnu kupice, ki se je našla v katakombah iz drugega stoletja. Moški in ženska imata desni roki sklenjeni nad okinčanim stebrom, s kakoršnim se je takrat risala podoba sv. Cerkev; nad njimi pa plava Zveličar in jima deva venec na glavo. V tej podobi je popolno narisano, kar je rekel sv. Pavel o sv. zakonu, da je to velik zakrament v Kristusu in cerkvi.

Napisov, ki govoré o tem sv. zakramentu, je prav veliko. Tako n. pr. je na ploši, ki zakriva grob, zapisano: „Stanovanje Avrelje Martine, naj čistejše in sramožljive ženske, ki je živela v zakonu 23 let in 14 dni“. Na pokrovu, ki je zakrival nekdanj grob, se bere: „Marij Vitelian Primitivov, naj zvestejši svoji ženi: bodi pozdravljena nedolžna duša, živi v Kristusu“. Tacih napisov je še več, iz katerih je razvidno, da je sv. zakon posvečen, t. j. povzdignjen v zakrament nove zaveze.

Pregledali smo tedaj versto podob in napisov, ki nam jasno pričajo, da so kristjani v prvih stoletjih verovali o ss. zakramentih ravno to, kar veruje in uči sv. Cerkev dandanes. Naj tedaj krivoverci le zametavajo ustno izročilo sv. katoliške Cerkev, naj le zaveržejo sv. pismo samo; teh spominkov in napisov uničiti ne morejo, ti jim očitajo krivico, da so zaverгли prave vire nauka sv. katoliške Cerkev. Kakor je naš Bog in Zveličar odhajaje v nebese zapustil v skalo vtisnjeno znamenje svojih nóg, tako je sv. Cerkev, odhajaje iz skoraj tristoletnega podzemeljskega bivanja na beli dan, zapustila v kamen vsekano in vtisnjeno znamenje svoje vere in svojega delovanja. Koliko naukov in resnic naše sv. vere so v teku 19 stoletij njeni nasprotniki tajili, kolikokrat so ji že očitali, da ona nima več prave vere, kar sedaj uči, da je le izmišljija poznejših časov, da so prazni dostavki rimske Cerkev, da zunaj katoliške Cerkev, pri teh ali onih krivovercih, ki so pozneje nastali, se je ohranila prava vera. Toda pogled na te spominke prepričati mora vsacega nepristransko mislečega, da sv. Cerkev veruje in uči dandanes to, kar je verovala in učila v prvih stoletjih, da je njen nauk brez poznejših dostavkov, da le v katoliški Cerkvi je ona vera, katero nam kažejo ti spominki od prvih kristjanov. Pridite

tedaj vi, ki tavate po temi zmote, zunaj sv. Cerkev iskaje luči prave vere, pridite v te podzemeljske prostore zajemat prave luči! Kakor je po minulem preganjanji sv. Cerkev ozališana s kervjo mučenikov zmagovito se povzdignila iz svojega temnega bivanja ter pošiljala svoje blagodejne žarke po vsej zemlji, tako naj se zopet odprejo grobi mučenikov ter naj s svojimi spominki razsvetlijo vašo pamet, da sp. znate, kje je edina, prava, večna resnica, kakor je spoznal nek bistroumen obiskovalec katakomb izmed vas, rekoč: „Začudil sem se, da rimska vera sega do prvih stoletij. Ravno to govore rimske katakombe tudi vam vsem“. Mi katoličani pa se oklenimo še z večjo ljubeznijo svoje častitljive matere sv. katoliške Cerkev, ktere resnico in veljavo nam poterjuje toliko dokazov vsih vekov, ne le na zemlji, tudi pod zemljo! Zakličimo toraj iz globočine serca: Verujem v edino, sveto, katoliško in apostolsko Cerkev! Verujem!

J. B.

Cerkveno premoženje.

(Dalje.)

Že je dokazano, da kratenje, pogoljufanje, tatvina, rop cerkvenega premoženja in posestva, cerkvenih pravic, prednost in prostost — je krivica zoper samega Boga in zoper Cerkev. Ravno to je:

3. Krivica zoper vse tiste, kateri so cerkvam svoje premoženje, posestva, prihodke poklonili, ali kaj podarili, volili, sporočili, vstanovili (stitali) v Božjo čast in poveljevanje, v mir in tolažbo svojim dušam, v korist in hasen svoji rodovini, kakemu dobrotniku, prijatlu, ali komur bodi. — Kdor bi pa to cerkvam vzel, pograbil, poropal, bi bil res božjeropnik, ker bi poropal Bogu čast in poveljevanje, očiten vnebovpijoč krivičnik proti podelivcem in vstanoviteljem, katerih duše že morebiti v Bogu počivajo in se pritožujejo: da svojega premoženja, s katerim so imele oblast prosto gospodariti, bi ne bile cerkvam darovale, ako bile takrat vedile, da bodo nekdan tako brezbožne vlade in gosposke, ter pustile ali celo pomagale, cerkvam njih nekdanje premoženje poropati in ga zakletim sovražnikom, barantavskim judom v mavhe potlačiti.

4. Krivica zoper tiste, za ktere so bile škofije, duhovni, kaplanije, samostani od pobožnih in premožnih dobrotnikov vtemeljeni in dotirani, da so imeli svoje obstoječe mašnike, učnike in spovednike, Božjo službo in druge svete opravila v svojem kraju in pri rokah. — Kdor koli pa, bodi si vlada, državni ali deželni zbor, bi vašim vredenem duhovnijam, kaplanijam, mežnijam imetje in prihodke pograbil in poropal, da bi ne imeli

nič duhovnov in Božje službe v svojem kraju, in bi bili primorani v daljne kraje k Božji službi hoditi: ali bi vi mar ne rekli, da se vam je očitna in velika krivica zgodila! — Ako bi vi sami, oslepljeni po lažnjivih prerokih in osrečevalcih, svojim cerkvam in duhovnijam imetje in prihodke pograbili, ali pograbit mislili; bi vi svojim otrokom, vnukom in zavamcem tako očitno in veliko krivico in hudodelstvo storili, da bi morebiti nikoli več svojih cerkev in duhovnov ne imeli; ker je v današnjih ubožnih časih vse premalo pobožnih in premožnih dobrotnikov, kateri bi hotli takim nehvaležnim iznova jih vtemeljovati.

Zatoraj katoliki! Pazite! imejte pred očmi točke 1, 2, 3, 4 in varujte, da se te čveterne krivice nobenkrat, ne z djanjem, ne z molčanjem, ne vdeležite in ne ukrivičite, ker slišite, po časnikih berete in vidite, da dan danes zagrizen: judje, mavtarji, prekucubi, rovarji in liberaluhi vse žile in sile napenjajo, po svojih časnikih in agentih na vso moč naklepajo in pritiskajo, naj bi katoliški cerkvi pobrali njene dobra (premoženje); zato sovražniki zveste katoliške duhovne tako nesramno obrekujejo, psujejo, obsojujejo, jih za poslance v zборе voliti branijo, odpraviti išejo, ker dobro vedó, da katoliški duhovni in neduhovni v njih naklepe, v obropanje katoliške Cerkve nikdar privoliti in pripustiti ne morejo in ne smejo; zakaj ko bi v to privolili, bi bili očitni izdajavci in ubijavci svoje matere Cerkve.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (*Vreme. Bogoskrunstvo. Molitev.*) Potem ko je poprej dolgo časa dan za dnevom dež lil kakor iz škafa, je v nedeljo (14. maj.) okoli devetih dopoldne jel sneg tako silno suti, da je kmali pobelil in šel je potem celi dan, v ponedeljek zjutraj je sul in kar ne jenjal — sredi majnika! Čuditi se ni tako očitnim šibam. Koliko je ljudi, ki vsak dan o svojih časih uživajo dari iz Božje roke, pa nikoli ne očenaša ne obmolijo v zahvalo, nasproti še celo zasramujejo tiste, ki molijo in k Bogu za pomoč kličejo! Nekdo je boje bogokletno godernjal: „kakošno gospodarstvo da je zdaj v nebesih“. Kakošno je pa pri tebi, nehvaležnik? Le pojdi služiti kateremu koli posvetnemu gospodu tako, kakor Bogu služiš, boš že vidil, kakošno plačilo ti bo dal!

Pridni Ternovci so sami od sebe sklep storili popoldne ob treh se zbrati v ponedeljek obilno in v dolgi procesiji priti v Šenklaž k „Naši ljubi Gospej presv. Serca Jezusovega“ prositi njene pomoči in priprošnje pri Bogu za lepo vreme. Tudi po drugih cerkvah se je molilo za lepo vreme. Na ljubljanskem kazališčnem odru pa se v tolikih nadlogah predstavlja (zdaj zopet nemško preteklo soboto večer) igra, v kateri se procesija in molitev na smeh stavi! Ali se ne pravi to naravnost Boga na maševanje klicati? Ob enem se ravno nasproti bere, da prefekt v Lion-u na Francoskem je prepovedal neko brezbožno kazališno igro. Sredi dopoldne v ponedeljek, ko so bili Ternovci tridnevne očitne molitve s procesijo v Šenklaž k Naši ljubi Gospej presv. Jezusovega Serca sklenili, je sneg pojenjeval in jenjal, v torek je bilo vedro pa oblačno, v sredo je že — čez dolgo časa po malem zopet solnce sijalo.

Ljubljanski Mah (Morost) je bil ves pod vodo in je še zdaj močno preplavljen, ljudje s povodnijo po vsih hišah neizrečeno terpé, setve so blezo po večem pokončane. Bog se jih usmili!

Iz Šmartnega pri Kranji, 14. maja. Mnogo so že pri nas radovoljni darovi farmanov napravili v Božjo

časť in v olepšavo šmarske cerkve. Letos za veliko noč smo dobili lep, nov Božji grob, ki so ga napravili fantje in dekleta s prostimi darovi. Pohvala in poštenje taki mladini! Kdor je Božji grob vidil, je vsakdo priznal, da je prav lepo, mojstersko delo.

Napravil nam ga je znani slikar gospod Koželj iz Kamnika, katerega zarad tega dela prav radi očitno pohvalimo in občinstvu z lahko vestjo priporočamo.

Akoravno so bili za stolp, zvonove i. t. d. stroški veliki, je vendar plača za te reči že močno dognana. Zares se mora faranom vsa hvala dati, da so tako goreči za časť in lepoto hiše Gospodove, in ravno s tim tudi za svojo lastno časť skerbé.

Kakor je mnogo umetnega in cerkvi primérnega in potrebnega že v šmarski cerkvi napravljenega, tako je upati, da po prostih darovih pridejo tudi nove, cerkvi primérne orgije na versto. Novi zvonovi od dné do dné lepše in mileje pojejo; naj tudi glas orgeljski za njimi ne zastaja.

Vinko.

Iz Kostanjevice, 9. maja 1876. Včeraj smo imeli tu, akoravno pri naj geršem vremenu, vendar le veličasten pogreb. Pokopali smo blago gospo Cecilijo Globočnikovo, posestnico in poštarja vdovo na Dobravi.

Pa kdo je pač bila ta gospa, da poročam o njeni smerti Danici? — Bila je gospa, ki je tega pač vredna, gospa, ki naj bi služila v izgled in posnemo gospém, gospodinjam in sploh ženam slovenskim. Bila je v resnici žena, kakoršno popisuje sv. pismo v bukvah pregovorov. „Kdo bo našel močno ženo? Njena cena je ko reči iz daljnega in zadnjih pokrajin. Serce njenega moža se na njo zanaša. Še po noči vstaja in daje pridobitka svojim domačim. Svojo roko steguje po težkih rečéh in njeni persti prijemajo vreteno. Svojo roko odpera ubogemu, in svoje dlani steguje proti potrebnemu. Svoje usta odpera modrosti, in postava milosti je na nje jeziku. Pregleduje pota svoje hiše, in ne je brez dela kruha. Veliko hčer je nabiralo bogastvo; ti si vse presegla.“

Res, taka žena je bila ranjka gospa Cecilija, katero smo včeraj izročili hladni zemlji v 74. letu njene starosti. Od svojih staršev že v nežni mladosti prav dobro izrejena je bila ves čas življenja slednjemu, ki jo je vidil, izgled vseh keršanskih čednosti, posebno pa prav serčne pobožnosti, pridnosti in mileserčnosti.

Pripovedovala je sama v svoji priprostosti, da še mlada je hodila tudi v naj geršem vremenu, akoravno gosposka, celi dve uri daleč v kmečkih škornjicah k sv. maši v Mirno peč, ko je stanovala s svojimi starši na Hmelniku. Ktera keršanska gospodičina bi dandanes kaj takega storila, bila tako vestna in serčna? In to živo vero in tako pobožnost je ohranila do svojega zadnjega zdihljeja.

Ko se je omožila ter prišla v našo faro na Dobravo, je bilo posestvo sicer dobro, a vendar ne v naj boljšem stanu, razun tega ji kmalo, že l. 1836, za kolero umerje ljubljani mož, zapustivši ji dvoje otrok. Ona jima je sovarhinja. Pa akoravno sama vdova in zapušena, vendar s svojo modrostjo in previdnostjo spravi hišo v naj boljši stan. Oženi se ji sin. Ali kmalo mu umre žena in par lét pozneje še on sam. Stara gospa Cecilija vnovič prevzame vodstvo pri posestvu in vdruči je sovarhinja, kakor prej otrokoma, tako sedaj svojima vnukoma, in to celih enajst lét. Božji blagoslov je tudi sedaj očitni pri gospodarstvu, akoravno ima razun gospé, svoje hčere, ki ji vestno pomaga, same tuje ljudi na obširnem posestvu.

Kako pač to dandanes, ko so posli pogosto tako razposajeni, leni, nezvesti? Ali je morda bila tako skopa? Ali je pritiskala družino, kratila plačo delavcem?

Nikakor ne. Bili so posli pač malo kje tako preskerbljeni, kakor ravno v njeni hiši; — ali pri tem pač tudi vedno k dobremu napeljevanju. Delati se je moralo pridno; ali v tem je bila ona sama naj lepši izgled. Brez dela pohajkovati je nihče ni vidil. Njeno oko je vse opazovalo, njena noga jo je peljala na vsak kraj, kjer koli je je bilo potreba. Ukazovala je prijazno, napake ljubeznjivo popravljala; razpore in prepire ali zabranila, ali če ni bilo moč, vsaj modro poravnala. Proti vsacemu je bila sama ljubezen in prijaznost.

Posebno pa so jo poznali revni in ubogi. Kdor koli je prišel k njej potožiti svojo stisko, brez tolažbe in pomoči ni šel od nje nikdar. Razun prijazne besede, lepega opomina, da naj zaupa v Boga, mu je dala vsikdar po zmožnosti tudi obilno telesno pomoč. Ni mogoče naštetiti, koliko revežev je dobilo pri njej pomoči v denarju, koliko živeža in obleke; ni moč povedati, koliko sto in stokrat je šla iz njene hiše tečna jéd na postelje revnih bolnikov v daljne vasi krog in krog. Jaz sam sem bil enkrat priča serčne hvaležnosti, s kakoršno so mi bolni pripovedovali, kako ljubeznjivo jih podpéra dóbravska gospa, celo še sama obiskuje. Meni samemu je stisnila marsikak goldinarček v roko, da naj ga razdelim po previdnosti med revne in bolne. Res da, umerla je z njo ljubeča mati terpečih revežev in bolnikov. — Kakor revnim, ravno tako dobra je bila pa tudi za cerkve; obilni so darovi, ki so prihajali hiši Božji iz njene roke.

Posebno ljubezen pak je imela do molitve. Pri sv. maši je bila tudi ob delavnikih, kadar je le mogla; doma je molila po cele ure, naj večkrat pozno po noči. Od l. 1870 dalje je opravila vsaki večer litanije vseh svetnikov za rešenje sv. Očeta papeža. V zadnji bolezni, vodenici, ki je bila jako težavna in je terpela cele tri mesce, je morala strežnica po noči z njo skorej vedno moliti, ali pa ji kaj lepega brati. Zakramente je pogosto prejemala ter je tudi sedaj v bolezni vsem, posebno pa gosposkim, dajala naj lepši zgled, kajti bila je v kratkem trikrat previdena.

Iz teh verstic pač vsakdo lahko previdi, kako blaga, kako bogoljubna je bila ranjca gospa. Oh, kako jo je vse čislalo, kako ljubilo! Pokazalo se je posebno véteraj pri pogrebu. Dež je lil, ali vendar se je bilo zbralo ljudi toliko, da je bila cerkev skoraj napolnjena. Soizé so se lesketale v vsakem očesu, in ko so sosedje s težkim srcem spustili truplo preblage v črni grob, se je krog in krog razširil glasen jok. Pa kdo je jokal? Skorej bi rekel vsakdo, naj bolj pa reveži, zapušeni in posli, ki so zgubili z njo naj blagšo mater.

Res, bitko je človeku pri srcu, ako pomisli, da na zemlji več ne bode vidil ljubeznjive gospe. Tolaži pa nas prepričanje, da sedaj že vživa plačilo, ktero je zaslužila z brezštevilnimi dobrotami, z nenavadnimi čednostmi; tolaži nas prepričanje, da tudi v nebesih ne bode pozabila revežev, ktere je na zemlji tako serčno ljubila. Gospod ji daj večni pokoj, večno plačilo!

Iz Amerike. (*Birma med Čipve Indijani. Buh. Tomazinov misijon. Rujavci.*) Po prijaznosti nam je te dni došel v roko „Morgenstern“ iz št. Klavdija od 9. kim. 1875, ki ima tako mičen spis izmed indijanskih „rudečkožcev“, da saj po večem njegovega obsega čitateljem ne smemo utegniti, zlasti ker tiče naše rojake. Dopisnik pravi:

O poli-poldne 21. vel. serpana smo od Detroita na pot odrinili, da pridemo še pri dnevu v White-Earth (Belo zemljo). Štiri vprége so napéle po eni naj lepših okrajin v Minesoti. Škof Seidenbuš, čč. gg. Buh iz Belle-Prairie, J. Hilbert od št. Jožefa in moja malenkost smo bili v prvem, dobrem vozu, kar je tukaj

redka reč, zakaj druge za nami je ne manj kot trikrat zadel polom, dokler ni neki dobroserčen farmer (poljedelec) boljšega voza posodil. Zdaj pa smo se dervili čez valovito polje, da se je vse kadilo.

Že smo bili na mestu, kjer so nas imeli Indijani sprejeti; pa ni bilo še nič viditi, razun posameznih tu pa tam stanujočih, radovednih rujavcev. Enemu mojih gg. tovaršev, ki je še le ravnokar prišel od Jutra, kjer je veliko slišal praviti od skalpiranja (odertja), prerézanja vratú itd., je bilo znati vedno tesnejše pri sercu, kolikor delj v stran (reservation) smo prihajali. Ako je na teh indijanskih dobravah v šali beseda naletela na take opravila, je nehoté segel po svoji rumeni koži, ter je govorjenje obračal na kako drugo manj nevarno stvar. — Kar zagledamo v daljavi, da se prah silovito dviga, že prihajajo bližje in bližje, zastava, v večernem solncu leskeče podobe se prikazujejo — že so pred nami, sinovi divjaštva, in strelijo v pozdrav, č. g. Tomazin, spremljan od dveh svetlih vojšakov, švigne memo nas in pozdravi prečst. gosp. škofa. Škof slovesno dajo blagoslov in potem dirjamo s homca v homec, rudečkožci pa na urnih konjičih z raznoterimi zasuki in puhi skušajo svojo izurjenost in naše oči nase obračajo.

Že smo na koncu popotvanja. Pred nami stoji cerkva na hribu. Ob zlagoma napoševnem homcu prav do doline stoji v dolgih ridah lepo zversteni sinovi divjačnosti, možje, ženstvo in otroci. Blizamo se, in — vsi pokleknejo ter čakajo škofovega blagoslova. Kako častiljiv, pretresljiv pogled! — Nekdaj maševanje željni, kervi žejni Indijan se skloni pod pohlevni zveličavni jarem keršanstva. Nikoli sv. je žive dni ne bom pozabil vtisa, ki nas je mogočno do solz ginil.

Doveršeno je slovesno djanje v cerkvi, ki more komaj tretjino Indijancev v sé sprejeti. Izhajóci mesec razsvetljuje nočni mrak, divjaki v kupih okrog stojé in govore po svoje, čisto tiho, ne vem kaj. Iz doline zaslišimo glas pisati in bobnanje, rudečkožci pridejo in hočejo z nekako serenado (bakljado) preč. škofa počastiti. Brez preneha poka iz možnarjev in pušk, da okna šklepetajo; indijanske pesmi se v daljo glasé do pózne noči.

V nedeljo-jutro se zaznava, in že sta čč. gg. Buh in Tomazin v spovednicah, ki ste bile že dan poprej kar oblegane od Indijancev.

Ob 10 sem imel obhajati veliko mašo, bilo pa je že pol-dvanajstih, preden je bilo spovedovanje doveršeno in sem torej mogel častno povabilo spolniti.

Po evangeliju je pridigal g. Tomazin v čipve indijansini. Škoda, da mi „bledoličarji“, razun g. Buha, nismo mogli nič pridiga razumeti, ki je móгла biti prav spodbudna, kakor se je dalo soditi iz zveste pazljivosti Indijancev. — G. Buh je pridigal francosko. Med slovesno veliko mašo v škofovi pričujočnosti so peli Indijanci in pevski zbor iz Perham-a in sv. Jožefa — zdaj eni, zdaj drugi. Ne morem si kaj, da bi stermenta ne razodel nad tem, kako so Indijani — pred nekterimi leti še v poganstvu — tudi celo v cerkvenem petji mogli tako veselo napredovati.

Pred birnanjem je škof imel čverst nagovor v angleškem jeziku, pri čimur je ob enem naznanil obžalovanje, da ni zmožen se z večino pričujočih pogovarjati v njih maternem jeziku. Obravnaval je znamenja prave Kristusove Cerkve. (Op. Ravno ta-le spis je kriv, da danes v Danici „pogovorov“ o ravno tej tvarini ne nadaljujemo. Vr.) (Konec nasi.)

Družba sv. Vincencija Pavljana v Ljubljani.

Družba sv. Vincencija Pavljana, že davno doželena, se je za Ljubljano postavno ustanovila 24. mal. travna 1876 pod predsedstvom preč. gospoda vojda v Alojzije-višu dr. Janeza Gogala.

Imenuje se družba sv. Vincencija Pavljana, ker od tega svetnika izvira in so tudi njene pravila sestavljene po pravilih reda sv. Vincencija Pavljana. Vincencij Pavljanski je bil namreč eden naj večih junakov keršanske ljubezni in dobrotljivosti, ustanovnik Lazaristov. Rojen l. 1576 na Francoskem, je 1596 pristopil v frančiškanski red in postal 1600 mašnik. Vjet od morskih tolovajev, je bil več lét v turški sužnjosti; rešen pa iz sužnjosti se je z nezmerno gorečnostjo posvetil delom keršanske ljubezni, misijonom in spreobračanju grešnikov, ter je ustanovil svojo novo misijonsko družbo l. 1627. Postal je oče vsakršnim ubožnim, bolnikom, odvrženim otrokom, jetnikom. Ni popisati, koliko je dobrega storil; beri njegovo življenje, ako imaš priliko. Omenimo naj tukaj samo „konference“, zборе, pogovore ali poménke, ki še dandanašnji rodijo po vseh deželah tako obilnega sadu in ki jih je on ustanovil. Umerl je star 85 lét 27. kim. 1660 v Parizu, in bil je 1737 prištet med svetnike.

Kako se je pričela dobrotna družba sv. Vincencija Pavljana?

Nekteri iz Vincencijevega reda so si posebno odločili to nalogo, da so branili verske resnice in napade na vero odbijali, kakoršnih je bilo dosti o tistih vihar-nih časih, ko so se učene družbe mnogotero med seboj prepirale. Da so pa njih nauki imeli več téka, so z besedami tudi djanja zedinovali, namreč dela keršanske ljubezni. Svoje shode so imenovali „pogovore“, „konfe-rence“, in ker so bili z dobrimi deli sklepani, so bili torej „dobrodelni pogovori“, „konference za dobrodel-nost“. Razkropili so se po mnozih krajih in tudi tam so napravljali dobrodelne pogovore, shode, ki so bili posamezni oddelki ene in ravno tiste družbe; vse nam-reč so imele skupno ime: „družba sv. Vincencija Pavljanskega“.

Varstvo družbe sv. Vincencija Pavljana.

Družba se je postavila pod varstvo Marije Device in sv. Vincencija Pavljana.

Namen.

Družba ima namen: svoje lastne ude v keršanskem življenji vterjevati; ubožne, bolne v njih stanovanjih obiskovati in jim telesno pomoč, pa tudi duhovno tola-žilo deliti; koliker je moč, zlasti za poduk otrok sker-beti; spodbudne in podučne bukve med ubožne razšir-jati; sploh vsaktere dobrote po zmožnosti jim skazovati. Ob kratkem: Nobeno djanje keršanske ljubezni ni iz-ločeno iz te družbe, obiskovanje ubožnih družin in njih pomoč pa je še poseben namen.

Udje

družbe Vincencija Pavlj. so nekaj djanski udje, nekaj pa deležniki. Poslednji, ki ne morejo vsih opravil djanskih udov zverševati, pa društvo podpirajo z darovi, s svojo veljavo, z molitvijo in kakor morejo po svojih okolišinah. Ker je namen te družbe sploh: človeški revšini pomagati, jo povzdigniti, oblažiti, je torej toliko očitniše, da morajo družniki sami za vse lepe lastnosti, za vsaktere čednosti si prizadevati. Po družbinih pravilih se jim še posebej priporoča zataje-vanje samega sebe, keršanska previdnost, delavna lju-

bezen do družih, gorečnost za duhovno boljšanje bliž-njega, pohlevnost v sercu in v besedi, zlasti bratovska ljubezen. O delavnosti in potrebnih lastnostih udov bode morebiti beseda še o drugi priliki, za zdaj ostanemo pri vravnavi tega tako blagega in silo koristnega društva.

V začetku so se v to društvo sprejemali le mladi moški plemenitega serca, pozneje pa moški vsake sta-rosti, ki so bili vneti za pomoč potrebnega svojega bliž-njega. Ženske ne morejo k društvu pristopati, zamorejo se le s podpisi za darove ali z drugimi dobrodelnostmi djanja sv. Vincencija Pavljanskega vdeleževati.

Vravnava.

Združenje več moških v kakem kraju v namen društva sv. Vincencija P. se imenuje konferenca, zbor, posvet. Če jih je več v kakem mestu, se ločijo med seboj z imenom duhovnij (župnij, fará), v katerih se udje zbirajo. Vse veže „krajn opravljeni svét“, ki ima ime mesta, kjer je ustanovljen.

Vse družbine zборе, konference veže „véliki opra-vilni svét“.

(Dalje nasl.)

Šmarnično darilce

Naši ljubi Gospej presv. Jezusovega Serca.

Rad bi lepo Te pozdravil,
Serca svetega Gospá!
Rad darilce Ti pripravil
Iz cvetličic majnika.
Mati milega spomina,
Rad bi serčno Te slavil;
Prosi, prosi za-me Sina,
Da me bo blagoslovil.

Rajske trume pritecite
Na pomoč mi, prosim vas,
V petju se z menoj združite,
Vé darujte pesmi kras;
Da preserčno poslavimo,
Svetega Sercá Gospó;
Ji cvetličice darimo,
Ki se nikdar ne ospó. —

Duh ponižno se ozira,
Mila Mati, k Tebi v raj;
V vert veselja, slave, mira,
Ocvetličen rajski kraj,
Kjer v lepoti preneskončni,
Božje se Serce žari;
Pred katerim žarki solnčni
Mráknejo v temo noči.

Tamkaj vidim Te klečati,
O Kraljica čez nebó!
Venček cvetni solnčno-zlati,
Kinča svéto Ti glavó;
Ti pa svoj pogled obračaš
Milo v Jezusa Sercé,
Kazni grešnikom odvrčaš,
Ko skesani Te časté.

Ves s cveticami obstavljen
Tam se tvoj altar blišči;
Vsak od Tebe je pozdravljen,
Ko Ti venček nov darí;
Ti pa sladko se raduješ
Svojih ljubljenih otrok;
Vence Jezusu daruješ,
Cvetni dar njihovih rók. —

Ah, naj tudi venci moji,
O Marija! Ti cvetó;
Zviti k večí slavi Tvoji
Kinčajo Te prelepó;
Naj razlega po širjavah
Nébnih se z zemljé nižáv
V vse svetove po višavah,
Sladka Matí, moj pozdrav!

Sprejmi, o Gospá, pomladni
Dar, to revno pesmico;
Grešnik sem, Tvoj sluga zadnji,
Ne zaverzi je zato!
Kdaj na mile prošnje Tvoje
Grem v cvetlični naj Sijon;
Ko mi pevcu tu zapoje
Na odhod mertvaški zvon.

Radoslav.

Razgled po svetu.

V Berlinu so se 11. t. m. pričeli pogovori zaradi jutrovega in aploh o evropskih razmerah. „Unità“ meni, da te „konference“ so silna rudečica za novošeguo državništvo, diplomacijo, ki je pred 20 leti dan na dan se v Parizu shajala, da bi zapovedi velevala Rusiji in vojsko navabila papežu: danes pa je tepena v tem, s čimur je grešila. Avstrija ima pri berlinskih konferencah le neznatniši del; Francija, ki je zavetovala sovražnike Pija IX, in Anglija, ki jih je podpirala, ste djani v pozabljenje. Nasproti pa Prusija, ki je bila izločena iz pariškega kongresa, in Rusija, ki se je bila podverгла pogojam zmagovavcev, sedaj vravnavate jutrovo vprašanje, in izločujete iz svojih zasedanj vse druge moči.

Poljsko-Rusko. Nekaj časa je, kar so začeli neki poljski in ruski časniki razodevati nado, da skoro pride čas, ko bodo Poljci Rusom podali roko, vedoč, da oba naroda imata ravno tiste nasprotnike. „Kurjer poznanski“ pa pripominja, da je težavno govoriti o pomirjenji Poljcev z Rusi, dokler se še kadí nedolžna kri neusmiljeno pobitih nezedinjencev, dokler poljski mašniki od same revšine umirajo v Severiji, dokler se vé, da Rusko hlepi Poljcem vzeti vero in jezik.“ Rus v tej reči ni dosti manj zaslepljen kot je Bismark in vsi, ki so zapustili pot resnice ter si sami sebi šibe pletejo. Kdaj koli bi n. pr. Rusu tudi samo že zaradi njegove politične koristi bolj kazalo opustiti trinoženje katoličanov, kakor ravno zdaj, ko lahko vidi, da je vse zoper njega, če tudi se mu na videz ta ali uni prilizuje? Verjetno je, na kar vse kaže, da razkolstvo in krivoverstvo se bode pri gerdi samopridni politiki poslednjič med seboj strahovito spopadlo, pa tudi med seboj se strahovito kaznovalo zaradi potuše in sovraštva zoper Jezusovo Cerkev. Ubogi narodi!

Francosko. Maršal Mak Mahon se je pred nekterimi dnevi podal v Orlean na praznovanje in slovesnosti, ki so se ondi obhajale od 7. do 13. t. m. v preslavljanje francoske junakinje Johane d'Ark, ktera se navadno imenuje „orleanska devica“. Škof Dupanloup si je veliko prizadeval, da bi se ta devica med „blažene“ prištela in Francozi imajo še zmeraj to upanje, zato so bile to leto napravljene memo poprej večí slovesnosti, posvetne in cerkvene, katerih se je vdeleževalo deželno gospostvo, vojaštvo in narod sploh. Bili so o večerih umetni ognji, razsvitljave, ježa po cesti „Johana d'Ark“ z bakladami, — škof med duhovstvom je zastavo in ljudstvo blagoslovil, med čimur je bila stolnica razsvit-

ljena. V cerkvi so bile slovesne opravila, slovesnostni govori, potem procesija v terdnjavo „Tourelles“, ktero je bila devica svoje dni vzela Angležem. Husarski polk je predstavljal „koroselj“ (neko viteško igro). V stolnici je bil slovesno blagoslovljen križ. Igrale so glasbe, delile se darila.

Johana z Arka, rojena l. 1411 v Domremi, je bila hči kmečkih staršev, pa posebno bogoljubna in je ko pastarica od svojega 13. leta imela prečudne prikazni, razodevala je tudi pozneje nezapopadljive in imenitne darove, če tudi ni znala brati in pisati. Zahtevala je n. pr. star meč iz cerkve v Firbois-u, ki po navadni poti nikakor ni mogla vediti, da je tam. Ob tistem času so Angleži silno terli Francosko, že so večí del dežele v oblasti imeli. Goreče je Johana molila k sv. Katarini in k sv. Marjeti za rešenje domovine. Imela je prikazen sv. Mihela vikšega angela in ta prikazen jo je spodbudila, da je domačijo zapustila in hitela reševati svojo domovino. Le po posebni nadlegi je bila spuščena pred kralja, je stopila potem vojski na čelo in pričela svojo nalogo.

Naj kdo razlaga njene prikazni kakor mu je drago, naj se izgovarja z brezumno frazo, da veda čudežev ne pripoznava (Kdo neki je bolj učen kot začetnik vede in čudodelnik sam? Vedo od vere in Boga ločiti je v duhovnem pomenu to, kar telo ločiti od duše.): tega vendar ne more tajiti, da je deklica Johana Francijo rešila. Angleži so Orlean oblegali, Johana na čelu vojšakov se požene v mesto in napada Angleže na čelu vojakov s tolikim junaštvom, da morajo poslednjič kopita pobrati, v vojski pri Patay-u pa jih tako potare, da so vojno prevago čisto zgubili. Še je peljala kralja kronat v mesto Reims. Mesto za mestom se je podverglo kralju. Naloga device Johane je bila spolnjena in hotla se je domú se verniti. Po nesreči jo je kralj zadrževal, bila je pozneje od Angležev vjeta, ki so jo obsodili za čarovnico, in sežgali jo na germadi 30. majnika 1431. Če so v njenem življenji čudežne razodenja in djanja, to razločuje sv. Cerkev, in ne svetni učenjaki. — Pri- stavljeno bodi še to, da nad sodniki, ki so jo po krivem v smert izdali, se je z grozno smertjo skazovalo maševanje in pravica Božja.

V Parizu je bil une dni velik kongres (shod) iz vsih stanov, duhovnov in svetnjakov, ki so se posvetovali, s katerimi pomočki bi se dale odverniti in odpraviti hujave in nesreče sedanjega časa ter vse tiste spake, ktere je zopoverstvo na dan spravilo. Posebno so se poganjali za šolsko svobodo nasproti državnemu vse-mogoštvu, po katerem se otroci Cerkvi in staršem iz oblasti iztergajo in jih država ima za svoje blago, kakor nekaj pri Spartancih. Te sužnosti, ki jo Gambetta in sedanji francoski naučni minister namerjata francoskemu narodu, si ni vsilovati upal ne samosilni prvi Napoleon, ne pokrito karbonarstvo pod tretjim Napoleonom, pa tudi celo človekoklavci še poprej ob koncu unega stoletja ne. Upa se torej, da francoski narod je dosti postaven in mošk, ter si tudi zdaj ne bo dal tacega jarma na vrat naložiti, toliko manj, ker družina in Cerkev ste se zoper to izrekli.

Drobne novice. V Genovi je poštni vradnik Witter ukradel zvezek s 100.000 lirami in z njimi se zgubil. K sreči so ga zasačili in našli še 98.500 lir pri njem. — V Madridu so se poslanci navaro-biskajski odtegnili vsim posvetovanjem z vlado, ker nočejo imeti nobene odgovornosti za to, ko vlada namérja onima okrajinama pograbití njune pravice (fueros). — Vse vlade so vsled znanega umora v Saloniku poslale svojih brodov v turške morja. Tedaj nadaljni korak nekakega posredovanja, in izhaja se na besede sv. Očeta, ki so v toliko kajfanem

„Sillabu“ zaverгли in obsodili Napoleonov brezbožni stavek, ki odrekuje posredovanje (intervencijo). Fanatiški turčini so s konzuloma vred pobili tudi nekaj kristjanov, ki so jih bili šli mirit. — V Napolji je princ Meta s steklenico vina šampanjca pričel kraljevih princev in mnogih poslancev kerstila nov parobrod „Duillio“, ljudstva se je boje derlo in ploskalo, potem je bil parnik v vodo odmaknjen. Kakošne sreče (če ne drugega „Visa“) je po taki nespodobnosti in burki pričakovati, bodo vidili, kateri bodo živeli. — Na laški železnici med Vidmom in Korminom se je zopet zgodil rop nad neko popotno Angležkinjo, kateri je tolovaj ugrabil potno torbico s 50 gl. denara in drugimi rečmi. „Blažena nova Italija!“ — Francoska policija je na meji zasačila knjižuro z napisom: „Deset zapoved za komuno“ (za „rudečkarstvo“). Gotovo je, da rogovilstvo ne daje in ne bo dalo miru. — V Parizu se pripravlja novo popotovanje v Rim za 21. rožnika. — Iz Carigrada naznanjajo, da konzula francoski in nemški v Saloniku sta bila ubita, ko sta šla v pomoč amerikanskemu konzulu, ki je bil napaden zato, ker je bil v svojo hišo sprejel deklico, ko so jo hotli poturčiti. — Vikši škof algijski naznanjuje zadevnim družinam smert treh duhovnov misijonske družbe, ki so preterpeli smert spridevavcev podavši se v središnje Afriko oznanovat sv. vero. — V Saloniku, kjer so turčini potolkli dva konzula, boje še ni varno; 10–12 vojnih brodov raznih narodnost se ima toraj sniti v odnotnih vodah. — V Rim je na 17. t. m. sklican okrajni posvet, vprašanje reke Tibere se bode obravnavalo, za kar Garibaldi že davno denara berači. Vpraša se pa, če je novolaška kasa kaj dosti manj puhla kakor turška? — Orleanski škof je razposlal okrožnico do duhovstva v tem pomenu, da naj bi se postavil v stolni cerkvi spominek Johani d'Ark. — Ta teden se je v francoski zbornici pričel preiskovati predlog za vtesnjenje učne svobode: libralcem se mudi svobodo tretji. — Turška vlada je boje sklenila, da hoče vse časništvo podvreči naprejšni (preventivni) cenzuri, ter ne bo nobenega časnika na dan, dokler ne bo od turške vlade dobil podpisanega potnega lista. Turško časništvo je skoro vse v tujih rokah, in ta naredba bode dala priliko, da se bo na tujem toliko huje vpilo čez „turško svobodo“. — Deržavna pruska sednja je do ta vinotoka odložila pravdo, ki hoče Arnima ukričiti izdajstva zoper domovino. Thiers in grof Hompež se imata klicati za umivalni priči v prid Arnimu. — Francoski minister za notranjstvo, Ricard, je 12. t. m. umerl neprevidoma o polnoči v Parizu. — V Kasteilaru v Tortonski škofiji na Laškem je bila 4. t. m. presunljivo gniljiva slovesnost. Neki 47letin luteran je v pričo silne množice prebivalstva preklical luteranske zmote pred ondotnim škofom, prestopil v katoliško cerkev in po opravljeni spovedi je s svojimi tremi hčerkami vred bil birman in obhajan, sv. Obhajilo pa je prejela ob enem vsa njegova družina in prav veliko število družih vernikov. — Na Sicilskem se vedno straši brigantovstvo, neka laška akvizicija nove dobe. — Neki opravnik za izseljevanje je 5 družin s 36 osebami iz Mantove osleparil, da jih hoče izseliti v Brazilijo, jim je obetal hribe in doline; berž pa ko so prišli v Genovo, se je polastil njih premoženja, in na cesti pustil nesrečne (ženske, otroke itd.) čisto s praznimi rokami. Neki delavec je zapuščene sprejel pod streho in duhovni pastir pri sv. Janezu „di Prè“ je nekemu gostilniku dal denara, da so reveži kaj živeža dobili; tudi prebivalci so zanje zbirali. Opravnik pa, pravi „Unità“, še zmeraj vziva prostost in pa sad svojega sleparstva, ker ga namreč niso še zasačili. — Iz Carigrada se naznanja: „Dogodbe se razmotavajo s prestrašno naglostjo. Evropejci odhajajo v velikem številu iz dežele; francoska kance-

lija dovoljuje odhodni list zastoj svojim sorojakom, kateri ga prosijo. Glas turškega časništva bije silovito vojaško; vedno poje le razdjanje nevernikov“ (to je, boj zoper take, ki niso moslemi ali Mohamedove vere).

Cret in sad zreste molitre.

Zahvale.

Št. 1. Večno hvalo Naši ljubi Gospej presv. Jezusovega Serca za otenje in obvarovanje mladenčca pred naj strašnejši nesrečo izrekuje družina, ki je v naj silniši nevarnosti z naj večji gorečnostjo k Mariji za pomoč klicala, kakor jo tudi sicer zvesto časti, zlasti sedaj v majniku, in torej nepričakovano otenje toliko bolj njeni pomoči pripisuje.

V Ljubljani 13. majnika 1876.

Št. 2. Preserčna zahvala naši ljubi Gospej presv. Serca Jezusovega! Mesca mal. travna prvi petek po porodu sem bila tako oslABLJENA celi dan, posebno pa proti večeru, da že govoriti nisem mogla, in tudi dete je bilo zelo čmerno. Žalostno sem pomišljevala na večer: da le majhna nevolja ali strah bi zamogla slaba luč mojega življenja ugasniti, ko sem tako zelo oslabela, da se še sama obrniti ni-sem mogla.

Iz tega slabotnega premišljevanja me jok malega deteta prebrihta. Ker si nisem mogla in vedila pomagati, sem poleg mene ležečo steklenico s sokrovico iz mane vzela, in sem mu jo k ustnicam pritisnila, pa slabotna roka ni mogla vzdržati in preveč se je nagnila, in zaletelo se mu je tako zelo, da nič več sape ni bilo dobiti. Povzamem vse moči, in zakličem; na to priteče moj mož, vzame otročička in ga trese, pa ni bilo sapice dobiti; že sem mislila: en dan bota dva merliča v hiši, ker zdelo se mi je, da tudi za mene bo kar ura odbila. Pa v tem trenutku se zbudi v meni spominj in zaupanje do Marije; zberem še vse moči in se spravim po koncu, kar mi je bilo mogoče, in jo prosim prav preserčno, naj mi pusti detce! In res se otročiček precej oddahne, in tudi mene so v tem trenutku pustile slabosti, zopet sem postala bolj terdna in močna, in prav terdno sem zaupala v Marijo, da mi ta hudi strah nič škodoval ne bo, kar se je tudi zgodilo.

V spominj hvaležnosti sem precej obljubila to v Danici razglasiti, sebe moža in otročička v bratovščino „Naše ljube Gospé presv. Serca“ zapisati, kar sem tudi spolnila, in želim prav iz serca, da se ta prigodek razglasi, s priserčno željo, naj bi se tudi drugi v sleherni potrebi prav z zaupanjem k Mariji zatekli, ker gotovo uslišani, ali saj utolaženi bodo po Njeni mogočni priprošnji.

Na Gorenjskem.

M. P.

Da je ta prigodek resničen, to jest poterdim

Janez Kajžar.

Št. 3. Bodi vekomaj hvaljen, večni Bog! Češenje Naši ljubi Gospej presv. Serca Jezusovega!

Imel sem ob enem dve zelo nevarne bolezni in sem bil tako dognan, da ni bilo upati, da bi še kedaj ozdravel, posebno pa, ker je zdravnik rekel: Kar sem se jest v svojih študijah učil, sem vse poskusil, pa nič ne pomaga; zdaj pa nimam nič več za-te; in me je tudi brez vse pomoči pustil. — Na to sem naprosil prav pobožnega častilca Matere Božje, naj on pri Mariji par besedi govori, da bi ona meni sprosila polajšanje mojih težav, ali pa popolnoma vdanost v voljo Božjo. — Še tisto noč, ko sem to storil, so me skorej vse težave popostile, da sem imel prav mirno noč, ko poprej 14 dni nisem (skorej) očesa zatisnil, in tudi moja družina ne.

kež so okoli mene hodili in se jokali, ko so me v tolikih težavah vidili, posebno pa ker so imeli pred očmi skoraj gotovo zgubo svojega očeta, in z njim tudi zgubo vsakdanjega kruha. Potem se mi je v moji bolezni tako hitro boljšalo, da sem v 14 dneh zopet svojo težko službo nastopil. — Želim, da bi se s tem mlačnim kristjanom njih mračne oči odperle, ter bi spoznali, od kod to prihaja: brez pomoči od zdravnika, pa sem vendar ozdravel?

Če bo kdo nad tem dvomil, naj mene samega praša, bo pa še kaj več zvedil.

Jakob Justin,
ob zvezdnem drevoredu št. 30.

Št. 4. Gregor Jerè, bivši moj farau iz Kupljenka, je bil za vročinsko boleznijo tako hudo zbolel, da so mu že za smert svetili; zdravnik je bil nad njegovim ozdravljenjem čisto obupal. Ker se mi je njegova uboga družinica toliko smilila, in tudi sam nisem kaj pričakoval, da bi bolnik po natornih zdravlilih še kdaj okréval: sem sklenil zanj devetdnevnicu k naši ljubi Gospej presv. Jezusovega Serca opravljati z obljubo, da hočem, ako mu ljubo zdravje sprosi, to po „Zgodnji Dan.“ v njeno čast in kot zahvalo razglasiti. To naj se s temi versticami zgodi, ker bolniku Gregorju Jere-tu se je jelo že med opravljanjem devetdnevnic boljšati, in zdaj je spet popolnoma zdrav. Čast in preserčna zahvala toraj naši ljubi Gospej presv. Jezusovega Serca!

V Tunjicah pri Kamniku, 7. maja 1876.

Jan. Eder.

Št. 5. Mesca marca poklican sem bil nekega dne popoldne k mlademu bolniku, ki je bil za pljučno boleznijo nevarno zbolel. Po besedah samega zdravnika bilo je le malo upanja, da bi bolnik še kedaj okréval in se mu zboljšalo. Ker sem tedaj nevarnost vidil, opominim bolnika, naj bi ss. zakramente prejel. Bolnik rad in z vso pobožnostjo in gorečnostjo vse opravi. Po mojem napeljevanji začel je tudi bolnik še tisti dan opravljati devetdnevnicu v čast presv. Serc J. in M. z obljubo, ako se mu bo le toliko zboljšalo, da bi zopet shodil, da hočem jaz namesto njega to v predragi Danici razglasiti. Za bolnika opravljal sem tudi jaz devetdnevnicu, tudi njegovi domači, in še druge osebe, katerim se je bolnik v molitev priporočal. Perve dni devetdnevnic ni bilo viditi pri bolniku nobenega zboljšanja, ali šesti dan začelo se mu je že na bolje obračati in po dokončani devetdnevnic se mu je očitno toliko zboljšalo, da je tisti čas prestal smertno nevarnost in se zdaj od dne do dne boljega čuti. Tudi zdravnik je v kratkem z bolnikom govoril in se začudil, ker ga je bolj zdravega in krepkejšega našel.

Torej hvala in čast sprev. Sercu J. in M. za pomoč mlademu človeku v telesni bolezni, vam pak, ki te verstice berete, svetujem, pritecite s terdnim zaupanjem k presv. presladkemu Sercu Jezusovemu, kadar se znajdete v dušnih ali telesnih zadregah, in gotovo pomagano vam bo. Z Bogom!

Z Goriškega.

.....i.

Prošnje.

Št. 1. Mati L. Š. svojo hčer R., ki se je popolnoma zmešala, prav priserčno bratovšini v molitev priporočuje.

Št. 2. Žalostni starši goreče priporočajo svojega 19 mescev starega sinčka, kateri je v kratkem času popolnoma oslepel, in zdravniki ne dajejo nič upanja, da bi še kedaj spregledal, vsim udom bratovšine „Naše ljube Gospé presv. Serca“, da bi mu Marija zopet pogled sprosila, ako je njegovi duši v zveličanje. Ako

bomo uslišani, se bo zahvala očitno z imenom po „Zg. Danici“ naznanila.

Št. 3. V bolezni, ki jo že 12 lét terpi, se nekdo z Gorenjskega prav živo priporoča v molitev bratovšini N. lj. G. presv. Serca Jezusovega, da bi mu Marija sprosila zdravje, ako je Bogu na čast in prosvetu v zveličanje.

Št. 4. Iz Loškega okraja. Vpisana v bratovšino, se vsim bratom in sestram priserčno priporočam v molitev, da bi zadobila zdravje, če je Božja volja, ker že štiri leta terpim neizrečene bolečine v glavi in v životu ter mi vsak dohtar pravi, da so vse zdravila neizdatne. Opravljam zdaj devetdnevnicu k N. lj. G. presv. Serca, oh prosite za-me, da bi se me Bog usmilil! Če bom uslišana, bote zahvalo v „Dan.“ naznanili.

Št. 5. Preserčno prosim vso bratovšino za prošnje in molitve posebno zdaj v majniku, naj bi mi Naša lj. Gospa presv. Serca Jezusovega pridobila zdravje, če je Božja volja in moji duši v zveličanje. Že sem mislila v hudi svoji bolezni, da bom móгла stopiti pred pravičnega Sodnika; pa zaupanje imam še v Marijo prelubo Gospo presv. Jezusovega Serca, in če ozdravim, bom Bogu na čast in v povikšanje Marijne slave po „Dan.“ zahvalo naznanila.

V Gobniku, 8. maja.

Marija Štangar.

Listek za raznoterosti.

Koledar za naslednji teden.

Veliki traven. — Majnik.

21. Nedelja V. po veliki noči. Evangelij: „Ako bote Očeta prosili“. (Jan. 16.) — Sv. *Feliks s Kantalicija*, spozn. brat kapucinskega reda. † 18. maja 1587. — Sv. *Sekund*, mašnik sprič., v Aleksandriji na Egipčevskem, je bil pod cesarjem Konstancijem na dreganje arijansko-krivoverskega škofa Jurja umorjen.

Danes je dan 15 ur dolg.

22. Ponedeljek. Križev teden. Tri dni so navadne procesije. — Ss. *Kast* in *Emilij*, sprič. v Afriki, sta bila po besedah sv. škofa Ciprijana iz strahu grozovitega preganjanja v veri omahnila, po tem pa sta se oserčila, in sta na germadi dosegla mučeniško krono pod cesarjem Decijem l. 250. — Sv. *Roman*, učenec sv. Benedikta in njegov strežnik v berlogu, po tem pa se je podal na Francosko, kjer je vstanovil samostan z obilnimi menihi tega reda.

23. Torek. Sv. *Deziderij*, škof in sprič. v Lingonah (Langres), je bil od kralja divjih Vandalov, ki so bili v mesto prihrumeli in so v njem razgrajali, z mečem umorjen l. 411, ker ga je za svojo kršansko čedo milosti prosil. — Sv. *Vilijem* (Vilhelm), pěk v Rošestru na Škotskem. (Gl. Dan. predlansk. l.)

Mlaj ob 4. uri 23. m. popoldne.

24. Sreda. Sopraznik blažene Marije Device pod naslovom: „Pomoč kristjanov“. (Gl. Dan. predlansk. l.) — Sv. *Joana*, žena Kusa, Herodovega oskerbnika, ktere se sv. Lukež spominja v svojem evangeliji 8, 3. — Sv. *Vincencij Lirinski*, mašnik spozn. (Gl. Dan. lansk. l. List 21.)

25. Četertek. God in praznik vnebohoda N. G. J. Kr. — Sv. *Gregorij VII*, papež. (Gl. Dan. predlansk. l.) — Sv. *Urban I*, papež sprič., je vladal sv. Cerkev blizo 7 lét in je prejel mučeniško krono l. 230. — Sv. *Bonifacij IV*, papež spozn., je Panteon — tempelj vsih

malikov — posvetil v keršansko cerkev na čast Mariji Devici in vsim spričevavcem ali marternikom l. 615.

26. **Petek.** Sv. *Filip Nerij*, duhoven spozn., vstanovnik družbe slovečih oratorijanov. † 1595. — Sv. *Elevterij*, papež sprič. (Gl. Dan. lansk. l. List 21.) — Sv. *Avguštin*, spozn., je bil od sv. Gregorija poslan na Angleško, kjer je kralja Edelberta kerstil, in je bil prvi nadškof Kanterburški. † 604.

27. **Sabota.** Sv. *Marija Magdalena Pacijeva*, devica karmelitarica. † 1607. — Sv. *Janez I*, papež sprič., je bil od arijanskega gotovskega kralja poklican v Rabeno, in zapert v ječo, kjer je umrl l. 526. — Pogreb Beda s priimkom Častitljivega, jako učenega duhovna na Angleškem. † l. 735.

Na Kerki je 17. t. m. umrl ondotni kaplan č. g. Fr. Černalogar. R. I. P.

V Horjulu, fari dekanije Verhniške, je 4 sežnje visok in 2 sežnja širok, pred 14 leti prenovljen in še dobro ohranjen oltar, z ličnim tabernakelnom vred, ki je takrat popolnoma nov veljal 250 gl., prav za nizko ceno na prodaj. Kdor bi želel ta oltar sv. Marjete, na straneh s podobami sv. Barbare in sv. Lucije, sv. Pavla in sv. Radegunde, ali tudi le sam tabernakelj kupiti, naj se oberne do cerkvenega predstojništva v Horjulu.

Biblische Geschichte des alten und neuen Testaments, für katholische Volksschulen, von L. C. Businger. Einsiedeln pri Karolu in Nikol. Bencingerji. — Te mične bukvice v majhni osmerki so nas razveselile, kakor ne kmalo ktera knjižica, ko so nam v roke prišle in želeli je, da se razširijo in pridejo v roke saj gg. katehetom v pomoč pri nauku, ker jih mladina naša ne umeva. Priporoča pa to delce po notranjem to, da je prav kratko in umevno povedano vse potrebno, in pa da so vaim zgodbam pridjani nauki in pojasnila o predpodobah itd. v nekaki novi, prijazni obliki; po zunanem pa to, da so skorej neštevilne podobice ne le živo in ukusno, ampak tudi prav spodobno in sramožljivo pred oči stavljene, kar se malokrat najde, ker celo dela, ki hočejo za izgledne veljati, imajo dostikrat tako nespodobne podobšine, da si jih človek ne upa komu svetovati ali celo v roke dati. (S takimi nespodobnostmi se lahko podere ves dobri vtis, ki ga ima branje doverševati, kakor n. pr. nekteri slikarji, malarji, z nespodobnostmi pri slikah z eno roko podirajo, kar z drugo zidajo.) — Priloge: Pregled glavnih ukov katekizma v zvezi z zgodbami sv. pisma; in posnetek naukov iz psalmov, pregovorov itd. delajo delce še bolj rabno.

Priporočili so to delo tudi amerikanski škofje. Naš slavnij rojak r. Baraga pravi med drugim l. 1865: „Želim, da se to delo močno razširi, kar se bo nedvomljivo tudi zgodilo, ker na sebi in v sebi ima naj boljše priporočilo; dosti je, da ga človek pregleda, in se mu priljubi; in kdor zvesto prebere te bukvice, jih ceni in hoče imeti“. Kdor želi to knjižico, si jo lahko naroči pri bukvarjih. Dobro bi bilo pa tudi, ako bi se za naš narod kaj tacega na dan spravilo.

Poplačano zaupanje k sv. Jožefu. Vredništvo angleškega lista „Catholic Standard“ je dobilo pred kratkim časom iz Pariza pismo, ki je vredno, da ga tudi „Danica“ podá svojim bralcem. Glasí se:

„Ali že veste, da kapitan enega naj slavnejših parobrodov unkraj morja rešenje naloženih ljudi in blaga med viharjem pred kratkim časom pripisuje priprošnji sv. Jožefa? V sredi oceana (velikega morja) se je vzdignil hud vihar, ki je z grozovito silo pljuskal ob paro-

brod. Ladija je pokala in škripala, kakor bi se bila hotla vsak trenutek razsuti. Mornarji in popotniki so mislili, da jim je odbila zadnja ura. Vse je bilo močno prestrašeno in razburjeno, razun redovnic „malih sester ubogih“ na boku ladije, ki so čisto mirne in neprestrašene klečale pred majhno podobo (štatvo) sv. Jožefa in molile.

S stermenjem in začudenjem so opazovali popotniki in mornarji dobre sestre, na katerih ni bilo tudi ne sledi brezserčnosti ali plašljivosti. „Ne bojte se“, je klicala prednica plakajoči množici, „sv. Jožef je z nami!“ „Zares“, dostavil je kapitan, „treba se nam ni bati; male sestre so z nami: ne moremo poginiti.“ Čez več ur se je razsajajoči vihar polegel in vsa nevarnost je bila v kraji. Kapitan je poklical vse popotnike na poveršje ladije ter se je zahvalil pobožnim sestram za njih serčno obnašanje v veliki nevarnosti. Potem je prijel štatvo sv. Jožefa, katero mu je bila prednica podarila, jo je pokazal vsim nazočim ter zaklical:

„Na prošnjo sester je nas sv. Jožef rešil iz smertne nevarnosti. To podobo bom pa obrnil za vedni spomin na našo rešitev in jo bom častil vse žive dni.“ Te besede so globoko ginile vse popotnike in mornarje, verne in nevernike. Nevernikov je bilo sicer med viharjem kaj malo viditi; skor vsak je molil in se obračal v nevarnosti k Bogu, čegar vsegamogočnost in usmiljenost se je tako jasno razodevala. (N. Amerika.)

Na Angleškem podé zelénca. Pri sodniškem odboru skrivnega državnega sveta, naj višji anglikanske verske sodnije na Angleškem, je bilo na neko interpelacijo določeno: da zamore vsakteri biti dober anglikanski kristjan, akoravno v hudiča ne veruje, vsled katerega sklepa je poglavitni člen vere izveržen iz anglikanske vere. Po tem takem je nerazumljiv, kako bi anglikanizem mogel keršansko izpoznavanje prilastovati; kajti brez hudiča ni izvirnega greha; brez izvirnega greha ni potrebe odrešenja, in brez tega tudi ni treba božjega Odrešenika. Torej je čisto razvidno, zakaj da anglikanci od svoje krivovere, ki jo lastni višji oblastniki tako razkosavajo, tako pogosto odpadajo.

Samo 8 odpadnikov je na Pruskem izmed 8000 duhovnikov na 5000 farah. Kako zlo se je motil Döllinger, očak starokatoličanov, ko je o svojem času terdil: da je ž njim 1000 duhovnikov enakih misel.

Duhovske spremembe.

V Lavantinski škofiji: Č. g. Jože Turin je postal vikar v Celji. — Prestavljeni so čč. gg. kaplani: Anton Šlander za nemškega pridigarja in kateheta v Celje; Martin Škerbec v Čadram; Valentin Krajnc k sv. Tomažu pri Veliki nedelji, in Fr. Nendl za III. v Celje. — Razpisane ste fari: Svetinje in Selnice do 6. jun. t. l.

Dobrotni darovi.

Za hiralnico pri sv. Jožefu v Ljubljani: Prejel g. K. Heidrich: M. P. 3 gl.; od g. L. v Gradcu 10 gl.; od č. g. J. Urevca v Radolici 5 gld.; od č. g. A. P. v Stariloki 5 gl. — Č. g. Gr. J. 5 gl.

Za sv. Očeta: M. P. 2 gld. — Č. g. Gr. J. 2 gld. Po pu. g. kan. P. Urhu 2 gld. sr. — Po g. Rozmanu neimen. 1 gl. sr.

Za afrikanski misijon: M. P. 2 gl.

Za sv. Detinstvo: Č. g. Gr. J. 1 gl. 28 kr.

Za poškodovane s točo v konjiškem in slov.-bistriškem okraju: Iz Ustja po g. M. B. 2 gl. 30 kr.